

Politická mytológia – protikresťanské zásady rasizmu

Alfredo Mendizabal

9. júla 2020 **História**

Hitler kontra sv. Pavol

Proti jasnému apoštolovmu výroku, ktorý je vznešeným výrazom živého kresťanstva, kričia a prehlasujú milióny ľudí, ktorí podľahli sugescii, vec úplne opačnú: že existuje, ako základ ich národnej organizácie, zásadný rozdiel (etnicky odôvodnený) medzi vládnucimi (nový „vyvolený ľud nemeckého boha!“) a medzi porobenými, vylúčenými z občianskeho práva, vyhnanými na okraj politického života, tými, ktorí neschopní doložiť čistotu germánskej krvi, prestávajú byť pokladaní za občanov a môžu ďalej žiť len ako hostia („nur als Gast“, podľa programu národno-socialistickej strany).

Avšak toto „hosti“ tu stráca svoj rytiersky a pohostinný význam, nadobúdajúc pohrdavý podtón „cudzinca“, v zmysle pavlanského „adversus hostem“ na XII Dorskách – pretože právny štatút takto označených ľudí sa scvrkava na najmenšie záruky a najväčšie neprijemnosti, ktoré predpokladá podrobenie sa zákonom pre cudzincov („unter Fremden gesetzgebung“). Obludné, doslovné uskutočnenie výroku sv. Pavla, pretože v Nemecku bude čokoľvek možné povedať: už nie je žid ani pohan..., pretože s nimi bude skoncované.

Antifa – dnešní fašisti?

Hitler kontra sv. Pavol... Aj keď sa snaží – machiavelsky – oprieť o Stolicu sv. Petra, pokiaľ Germánia potrebuje Rím... A práve tu sa vynára u mnohých, či už z naivity, alebo zo zlého úmyslu, omyl. Z toho, že Rím začal vyjednávať a uzatvárať zmluvu s vládou, ktorá je teraz na čele nemeckej politiky, sa nemôže vyvodzovať schválenie – ba ani pripustenie – rasistických princípov.

Katolícke kritérium zostáva nedotknuté – nad týmito princípmi a proti nim. Nič mu neuberá správanie rímskej kúrie vo veciach cirkevnej politiky. Oficiálna cirkev, verná svojej neutralite vo veciach vyložene politických, uznáva v reprezentatívnej osobnosti ustanovenú moc. A keby bola odmietla zmier, keď jej ho Reich ponúkala, nebola by získala nič, len zhoršenie postavenia nemeckých katolíkov, ktorí už trpeli náporom národných socialistov. Že národný socializmus vyprovokoval takýto stav vecí, je práve základom podozrenia zo zlého úmyslu, ktoré vnuká jeho počínanie: pretože až vtedy, keď prenasledovanie katolíkov dosiahlo svojho zastrešujúceho vrcholu, keď sa búrali posledné bašty ich mocnej politickej organizácie a začínal byť ohrozený aj život všetkých ostatných spolkov, aj čisto náboženských – až v tejto chvíli sa ponúka Cirkvi možnosť zachovať tieto pevnosti viery v Nemecku...

A konkordát bol v pravom slova zmysle mierovou zmluvou, ukončením (aspoň dočasným) vojny vzniknutej z nacionalistických vášní a totalitárskych snáh štátu.

Kam až môže zájsť pohlčovacia a vylučovacia snaha „tretej ríše“ vzhľadom k mocnostiam a vplyvom, ktoré bude musieť považovať za súperov? To náleží budúcnosti; nie je však ťažké odhadnúť možnosti roztržky, ktoré zaradia mierovú zmluvu do kategórie pomimutelného prímeria. Stačí zvážiť zložky typicky protikresťanské, ktoré sú obsiahnuté v ideologickom základe a činnosti rasizmu.

Mystický pocit nordického pôvodu splodil nemecký partikularizmus

Predovšetkým, keďže sa jedná o nemecké hnutie, nemohlo sa zaobiť bez nejakej „Weltanschauung“, nejakej celkovej koncepcie sveta, ktorá presahuje okruh politiky, chcúc nahradiť každý iný filozofický alebo teologický základ života, nevyplývajúci z mýtického poňatia rasy.

Ešte než sa vyskytol neobyčajný Francúz(!), ktorý sa zastával rasovej povýšenosti Nemcov (Gobineau uverejnil r. 1852 svoju *Essai sur l'intégalité des races humaines*, tvrdil Friedrich List v memorande adresovanom anglickej a pruskej vláde a nazvanom „Dôležitosť a podmienka spojenectva medzi Veľkou Britániou a Nemeckom“ (1845): „Germánska rasa (o tom nemôže byť pochyb) bola označená Prozreteľnosťou, pre svoj charakter a pre svoju prirodzenosť, aby rozriešila tento veľký problém: riadiť veci celého sveta, scivilizovať divoké a barbarské krajiny a zaľudniť tie, ktoré sú neobývané“).

Mystický pocit nordického pôvodu splodil túto dynamickú mentalitu nemeckého partikularizmu, ktorá ovláda výchovu moderných generácií, inšpirovaných tými z ich filozofov, ktorí môžu byť považovaní za teoretikov metafyzického predurčenia Nemcov, etnicky precenených legiend a tradícií germánskych národov. Národné cítenie sa ustavične rozpaľuje literárnou výchovou mládeže, „Deutschkunde“. Všetko je presiaknuté germanizmom. Všetka pozornosť je obrátená k tomu, čo je nemecké, hľadajúc jeho nepochybnú autenticnosť, aby ju žila, aby si ju vtelila, „aby ňou bola“.

Preto mohol Karl Schümmer, hovoriac o „Nibelungoch“, v duchu nemeckého študenta takto povedať: „Chaotickosť, démonickosť a mystickosť tohto mytologického sveta dokonale zodpovedá nášmu cíteniu prírody, ktorého prebudenie v sebe cíti nemecký mládenec, pre ktorého je príťažlivosť povesti ešte zvýšená jej škandinávskou formou, ktorá je zároveň primitívnejšia aj mystickejšia, nordickejšia, zrejmejšie pohanská.“ A narážajúc na Herderovu kritiku: „Ňou sa študenti dostávajú do magického kruhu uvedomelého iracionalizmu, súc neskorší než nacionalizmus, sa ním zdá byť pokorený. Herder sa snaží určiť alebo skôr dať precítiť individuálny ráz každého obdobia, každého umelca, každého diela, tvoriaci duch, ktorý ich oživuje a ktorý je – podľa neho – niečím neuvedomelým, neosobným. Herder vyslovene uvádza vplyv rasy, pudov a podnebia ako určujúce činitele literárneho diela: skutočný génus je vždy tesne spätý s týmito silami, akoby bol posadnutý démonom, ktorý mu už nedovoľuje vyberať, ale mu diktuje zákon jeho tvorby, jediný meter, ktorým ju je možné merať.“

Ak sa ešte ozýva ozvena Fichteho reči k nemeckému národu, je to tým, že bolo postarané o jej zachovanie a posilnenie. Pozornosť sa upriamila k tomu, aby sa na ne nezabudlo, a v ich autorovi bol uznaný ten, komu sa podarilo stvoriť „mystiku“ nemeckej originality a energie. Ako hovorí Hermann Platz, „Fichte dáva Nemcom absolútnu dôveru v zvláštne schopnosti ich rasy, robiac z nich orgány božstva a z ich protivníkov diablove stvory. Tak ako Luther postavil svojich krajanov mimo kresťanské spoločenstvo, aby zachránil ich náboženskú energiu a originalitu, Fichte ich odzápadnil, aby zachránil ich národnú energiu a originalitu. Aby postavil proti racionalistickému imperializmu, ktorý všetko utápal v antipatickej jednotvárnosti, bytosť vedomú si svojej sily a svojho poslania, urobil ju jedinečnou v najvyššej miere a obdaril ju iracionálnym polobožstvom, neopísateľným a nenapodobiteľným, aby mohla preniknúť do posvätných temnôt, ktoré zahaľujú prvotné počiatky vecí.“

Človek gotický, človek faustovský, človek nordický: toť mýtus, činný a tvoriaci mýtus rasovej dynamiky, ktorá buráca v tejto chvíli celým stredom Európy a znepokojuje množstvo ľudí iných rás, iných kultúr,

strachujúcich sa pred prudkým nárazom nemectva.

pokračovanie v II. časti

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/politicka-mytologia-protikrestanske-zasady-rasizmu/>